

Na początku XIX w. nieruchomość była oznaczona nr 12 i należała do Borucha Dryzła (Dryziela), a w 1825 r. do Chajki Welwelowej Dryzłowej. Wówczas stał tu duży drewniany dom, którego część była oddana w dzierżawę stolarzowi Krassowi, a część radcy tytułarnemu Petrowiczowi¹. Przed 1853 r. właścicielem został Hersz Bubryk². W posiadaniu Bubryków nieruchomość pozostawała przez kolejne dekady. Po śmierci Hersza w 1865 r.³ jego dwaj synowie z żonami – Lejb i Sora Bubrykowie oraz Szłoma i Sora Bubrykowie mocą aktu dzielczego z 10 maja 1866 r. dokonali podziału nieruchomości na pół tak, że część północna, później oznaczona numerem 26, przypadła Lejbie i Sorze Bubrykom⁴. W dokumentach z tego okresu nie ma informacji na temat zabudowy, ale biorąc pod uwagę formę i położenie, zachowana do dziś oficyna powstała staraniem Lejby i Sory Bubryków już po 1866 r. Według nieistniejącego dziś napisu na schodach prowadzących do obiektu, miał on być wzniesiony w 1889 r. (choć jeszcze w 1893 r. zastaw nieruchomości odnotował istniejący tu jedynie drewniany dom parterowy⁵, ale możliwe, że informacja ta odnosi się tylko do części majątku Bubryków). Po śmierci Lejby majątek przeszedł w posiadanie jego syna - Chaima Bubryka i jego żony Chamki (Chany)⁶. W ich rękach nieruchomość pozostawała nadal w okresie międzywojennym, co potwierdzono w księdze hipotecznej założonej w 1922 r.⁷ Według wykazu ksiąg hipotecznych z okresu II wojny światowej, przed 1939 r. właścicielem posesji przy ul. Sienkiewicza 26 był Berel Bubryk⁸.

W okresie międzywojennym odnotowano działające tu firmy, m.in.: fryzjera o nazwisku Altman, „Pasmanter” sprzedaż kapeluszy damskich oraz skład farb i szczotem Izaaka Rywkinda⁹.

31 stycznia 1946 r., jako nieruchomość opuszczona została przekazana Miejskiemu Zarządowi Budynków Mieszkalnych. Tuż po wojnie (dokładne daty nie są znane) w budynku mieścił się posterunek MO, a obok w budynku gospodarczym – areszt. Po przeniesieniu posterunku budynek został przekazany na mieszkanie czynszowe i pod Zarząd Mienia Komunalnego. W 2004 r. administratorem był ADM Centrum sp. z o.o. W 2013 r. wykwaterowano mieszkańców i od tej pory obiekt stoi nieużytkowany.

¹ *Spisy mieszkańców Białegostoku z lat 1799-1853*, oprac. W. Wróbel, W. Szwed, Białystok 2016, spis 1825D, nr 1.

² Tamże, spis 1852/1853, nr 117.

³ Archiwum Państwowe w Białymstoku, Akta Stanu Cywilnego Okręgu Bożniczego w Białymstoku, sygn. 49, nr 43M.

⁴ APB, Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 43, k. 181-182.

⁵ Tamże, k. 176-184.

⁶ APB, Urząd Powiatowy Białostocki ds. Wymiaru Podatku Przemysłowego, sygn. 3, nr 14.

⁷ Obwieszczenie, „Nowy Dziennik Białostocki” 1922, nr 251.

⁸ APB, Sąd Okręgowy w Białymstoku, Wydział Hipoteczny, sygn. 338, nr 778.

⁹ *Księga adresowa Polski na 1928*, Warszawa 1928, s. 108, 109; *Księga adresowa Polski na 1930*, Warszawa 1930, s. 92, 96; *Spis abonentów Białostockiej Sieci Telefonów Polskiej Akcyjnej Spółki Telefonicznej 1929*, [Białystok 1929], s. 14; *Spis abonentów sieci telefonicznych państwowych i koncesjonowanych w Polsce (z wyjątkiem m. st. Warszawy) na 1936 r.*, Warszawa 1936, s. 673.